

BESTSELER

vydavateľstvo

NEENÁVIDÍM MILUJEM

ZUZANA BILAVSKÁ

VAROVANIE: TÁTO KNIHA OBSAHUJE VEĽA SEXUÁLNYCH SCÉN

NENÁVIDÍM MILUJEM

ZUZANA BILAVSKÁ

Zuzana Bilavská
Nenávidím, milujem
Copyright © by zuzana Bilavská
Cover design © by Katarína Skalková
Illustration © Shutterstock
Slovak edition © by BESTSELER

BESTSELER

vydavatelstvo

ISBN: 978-80-969968-2-7

Com Prológ

Musím priznať, že v tých časoch sme to vedeli poriadne roztočiť. Spomínam si, že som mala na sebe čierne priliehavé džínsy, čierny top lemovaný malými nepravými striebornými diamantmi a vysoké topánky. Cítila som sa sebedomá, krásna a – čo bolo pre mňa najdôležitejšie – spokojná sama so sebou. Aspoň v ten večer.

Jane si vtedy dala kárované šortky, čierne tielko a topánky na vysokých opätkoch. Pri tanci sa pohrávala so svetlou hrivou tak, že si ju rukami zopínala do imaginárneho uzla a následne nechala padať na ramená. Pôsobilo to sexi. Samozrejme, jeden z chlapov sa na ňu okamžite nalepil a ja som sa radšej odpratala k baru.

„Sara!“ začula som svoje meno a zároveň pocítila dotyk ruky na mojom ramene. Bol to Marianno, náš kolega z práce.

„Čo tu robíš?“ spýtala sa ma Jane, ktorá sa tancujúc dotackala k nášmu miestu pri bare.

„Dve krásne ženy a ja! Takto som si predstavoval dnešný večer! Dámy, dnes platím ja!“

Otočila som sa k Jane a odpovedala jej na otázku: „Dámy či nedá mi, on dnes platí!“

Jane ma objala a pošepkala mi do ucha: „Tak to musíme využiť.“

O som jej: „Ukážeme mu, ako na to?“

Odpila si z pohárika tequily, nápoja, ktorý odstraňoval zábrany a uvoľňoval dobré mravy, naklonila sa ku mne a celý obsah svojich úst vliala do mojich. Prijala som nápoj a vzápätí aj jej jazyk, ktorý sa zasekol v mojich ústach. Po druhý raz som sa bozkávala so ženou. Prvýkrát to bolo ešte na škole, malé experimentovanie pri hre na fľašu. Vtedy som viac-menej nemala na výber. Všetci predsa vieme, ako sa hrá fľaša. Onen večer s Jane som však na výber mala. A moja odpoveď na jej bozky, ku ktorým sa neskôr pridali dotyky, bola kladná.

Bozkávali sme sa my dve. Potom sa bozkávala Jane s Mariannom, zatiaľ čo ja som pila ďalší drink. Napokon som sa s Marianom bozkávala zase ja, a neskôr opäť s Jane – mimochodom, tie bozky boli naozaj dlhé. Marianno už drink nepil. Pozoroval nás, utieral si sliny a jazykom si oblizoval pery.

„Baby, dnes mi splníate môj sen! Ja a dve krásne ženy! Dnes sa to musí skončiť trojkou, inak ani nepokračujeme!“

„Jasné, pokračujeme!“ volala na nás Jane so zdvihnutými rukami a v rytme hudby ich presúvala na moje ramená. Vlastne sa ma dotýkala celý večer.

„Lenže, milý Marianno, aby si nebol sklamaný, lebo ja chcem Saru,“ potvrdila účel svojich dotykov a ja som sa nechala viesť, omámená tequilou a povolná.

Marianno ma objal okolo pása a s pohľadom upretým na Jane odpovedal: „Tak to máme spoločné.“

Tancovala som a môj pohľad zamieril na naše miesta pri bare. K Mariannovi sa pridala majiteľ klubu arabského pôvodu, Jamal. Obaja nás sledovali chlipným pohľadom, ktorý sa počas večera menil na nebezpečný...

Little Town Disco, klub, v ktorom sme oslavovali Janin rozvod, sa vyprázdnil. Ja, Jane, Marianno a Jamal sme lenivo posedávali v kreslách, s nohami vyloženými na stolíku a dopíjali posledné kvapky strieborného nápoja. Keď som začínala trieziť, túžba po spánku sa ozývala čoraz viac a zakaždým bola hlasnejšia. Nevinné laškovanie, ktoré sme na Mariannovi skúšali, upadlo do zabudnutia. Teda aspoň pre mňa. Laškovanie, ktoré skúšal Marianno na nás, do zabudnutia neupadlo. Stále sa držal tej istej perverznej myšlienky.

„Tak baby, ideme ku mne?“ spýtal sa a pohľadom sledoval Jamalovu reakciu na jeho výzvu. V jeho očiach sa odrážala chlipnosť a intuícia mi nahovárala, aby sme zdvihli zadky a pobrali sa na odchod.

„Vlastne, ja už pôjdem domov,“ vyhlásila som prvá, ale keď som sa pokúšala dostať na nohy, točila sa mi hlava.

„No tak to nie!“ vztýčil Marianno prst na výstrahu a vrátil svoje ústa na miesto, odkiaľ ich predtým odtiahol. Na Janin krk. Bola príliš opitá, aby vôbec mohla reagovať na jeho šmátrajúce ruky a dotieravý jazyk. Jamal ma chytil za laket' a posadil naspäť na pohovku, tentoraz vedľa seba.

„Ponáhľ sa?“

„Teraz už áno,“ začínala som trieziť a znepokojovalo

ma, čo urobím s Jane. Sama ju na nohy nepostavím a títo dvaja mi s tým asi ťažko pomôžu. No skúsiť som to, samozrejme, musela, lebo Mariannove ruky už boli na jej prsiach. Jej telo bezvládne padalo do ľahu, čo bolo pre neho ďalšou výzvou.

Znovu som sa pokúsila vstať, tentoraz úspešne, a chcela som, aby to isté urobila aj Jane.

„Jane, vstávaj.“

„Čo je, Sara? Ideme už?“ pýtala sa ma trochu dezorientovane, ale aspoň ma stále registrovala.

„Áno, je čas vypadnúť.“

„Tak to teda nie!“ odsotil ma Marianno jednou rukou a ja som padla na zem.

„Šibe ti!“ zvrieskla som.

„Nikam sa nejde. Ešte sme neskončili, čo sme si dnes sľúbili.“

„Nebud' šibnutý, dobre sme sa bavili, ale treba to zakončiť. Ved' sa na ňu pozri!“

Začala vo mne narastať panika, lebo som si jasne začínala uvedomovať, že sa odtiaľ nedostaneme tak ľahko. Nie, kým Marianno nedostane svoje. Podgurážený alkoholom bol ešte odvážnejší. Znovu som sa pokúsila dostať k Jane, ale to už bol pri mne Jamal. Týčil sa nado mnou ako hora a rozopínal si nohavice.

Nie! Bože, prosím, len to nie. Asi sme to s tou vyzývavosťou dnes naozaj prehneli! Prosila som úporne Boha a vnútri som už plakala. Jamal si ku mne kľakol a ďalej si rozopínal zips. Zazrela som, že Marianno bol rýchlejší a Jane, ktorá stále ležala pod ním, akoby si zrazu

uvedomovala, čo sa deje a začala sa mu brániť.

Chcela som jej ísť na pomoc, lenže mocná Jamalova ruka ma silno udrela do tváre. Moja hlava dopadla na zem. Tupá bolesť mi zahmlila oči, ale iba na chvíľu. To mi už slzy stekali po tvári a nohami som sa bránila Jamalovmu silnému telu.

„Nerob to! Prestaň!“ odháňala som ho od seba rukami – nohami a snažila sa nejakým zázrakom dostať od neho čo najďalej. Niekde kúsok odo mňa som počula Jane, ako nadáva Mariannovi. Servítku si pred ústa rozhodne nekládla.

Kričala: „Vyjebanec! Okamžite zo mňa zlez!“

Registrovala som plieskanie jej dlaní o jeho tvár, a potom iba to, ako jej nadával: „Ty suka! Poškriabala si ma na tvári!“

Bach. Rana dopadla na jej peknú tvár. V tej chvíli som nemohla robiť vôbec nič. Bola som bezbranná. Bránila som sa tomu hajzl'ovi, ktorý sa dobíjal medzi moje nohy.

„Mám menzes!“ napadlo mi z ničoho nič vykriknúť. V Jamalovi sa niečo zastavilo. Zapochyboval a zostal nado mnou kľačať. Vtedy som sa odhodlala, premohla som všetok strach a celou silou ho kolenom udrela do rozkroku. Zvil sa do kľbka, rukami si chytil zasiahnuté miesto a zvalil sa vedľa mňa.

„Ty kurva!“ Chcel sa za mnou načiahnuť, lenže ja som bola šikovnejšia. Zatiaľ čo padal vedľa mňa, vyšmykla som sa a získala malý náskok. Nevládal sa postaviť, no mohol ku mne natiahnuť ruku. Vymanila som sa spod jej dosahu a ani neviem ako, jednou nohou som ho z celej

sily kopla do tváre. Na chvíľu bol odrovnaný a ja som sa snažila doplaziť k Jane. V hlave mi hučalo od nárazu, ktorý som schytala.

Zdvihla som sa na kolená a pred sebou som mala Mariannov nahý zadok, ako sa natriasa nad vzdorujúcim Janiným telom. Panika a strach vo mne narastali. Mozog mi skratoval a jediné, čo si pamätám, bola prázdna fľaša na nízkom stole. Mala som ju rovno pred očami. Zobrala som ju a z posledných síl ňou tresla Mariannovi o hlavu.

Sklo sa rozletelo všade naokolo nás a Marianno hlasno zakňučal. Znovu sa mi na chvíľu zatmelo pred očami, a keď som sa opäť dostala k sebe, videla som, ako sa ku mne blíži. Sedela som na zadku, sledovala som jeho blížiacu sa postavu a v ruke zvierala hrdlo z fľaše. Už bol v mojej tesnej blízkosti a skláňal sa ku mne.

„Toto si odserieš,“ hrozil mi a ja som sa bála.

Intuitívne som zdvihla ruku a bodla. Potom nastala tma...

1.

Nevedela som presne, čo na tejto párty robím. Vo veľkej spoločnosti som sa nikdy necítila vo svojej koži. Pravdou však bolo, že moje pocity osamelosti sa stupňovali. Dni sa na seba začínali podobať. Už aj otupená som si uvedomovala, aké to je frustrujúce. A tak, možno trochu nahnevaná sama na seba, opäť som Jane dovolila, aby ma prehovorila. Ved' napokon, všetko, čo sme jedna pre druhú robili, malo svoj dôvod. Po krátkom prosíkaní a presvedčení, že moju spoločnosť až tak nepotrebuje, som sa jej napokon podvolila.

Jane s veľkým J. Krásna a úspešná právnička. Krátko sme spolupracovali v jednom malom vydavateľstve, kde sme sa aj zoznámili. Vtedy sme to ešte nevedeli, no neskôr sme nadobudli presvedčenie, že toto stretnutie nebolo vôbec náhodné. Napokon, zastávala som teóriu, že nijaké stretnutie nie je náhodné. To naše bolo priam predurčené, aby sme zachránili jedna druhú.

Ľady sme prelomili hneď na prvom spoločnom obede, keď sme zistili, koľko toho máme spoločného. Musela som uznať, že Jane bola nielen vo všetkom skúsenejšia, ale oplývala sebaistotou, ktorá mne chýbala. Vyžarovala silu, akú ja som v sebe márne hľadala. Veľa som sa od

nej naučila. Obdivovala som jej prehľad. Keď rozprávala, hltala som každé jej slovo. Napokon spôsobilá, že som začala kopírovať jej knižný vkus a okrem romantických románov som si svoje obzory rozšírila o niekoľko vážnych titulov.

Jane svojím vyjadrovaním robila na ľudí veľký dojem a bolo jasné, že v našom priateľskom vzťahu bola ona vždy tá naj. Začala som si vtíkať do hlavy, že ma nijako neohrozuje, hoci som pociťovala opak.

Prišla som však k záveru, že aj medzi tými najlepšimi priateľkami existuje rivalita, ktorá istým spôsobom funguje a definuje vzťah. Porovnávala som náš zovňajšok a pripisovala som tomu dôležitosť. Bolo to možno trochu povrchné, no upokojovala som sa tým, že som štíhlejšia a často som porovnávala jej oblé boky s mojimi štíhlymi nohami. Dlhé blond vlasy, ktoré jej vo vlnách padali na ramená, som síce považovala za krásne, ale zato všetky naše obľúbené hrdinky boli brunetky — tak ako ja. Nosila veľmi výrazný mejkap, čo mi pripadalo neprirodzené, a preto som bola presvedčená, že moja jednoduchosť je viac in.

Samej seba som sa pýtala, prečo to robím. Veď ja nie som taká povrchná, že by mi záležalo na tom, ako vyzerám. Odpoveď som našla veľmi rýchlo.

Muži. Áno, presne tak. Ona svojou extravagantnosťou a vyzývavosťou odo mňa spoľahlivo odháňala akúkoľvek nádej na rande. Muži vždy balili ju a iba keď neprejavila záujem, potom si všimli aj mňa.

Keď sa Jane pustila po zlom chodníku, niekde v hĺbke duše ma to tešilo. Netancovala som od radosti. Nepripíjala

som si na jej omyl šampanským. Uspokojovalo ma vedomie, že nie je taká dokonalá, bezchybná a správna, ako pôsobí navonok. Hoci som sa ju nahlas pokúšala vystríhať pred tým, že začínať si so svojím ženatým šéfom nie je práve najlepší nápad, nepočúvala ma.

Radu som jej chcela predať z vlastnej skúsenosti. Pred tým, ako som ju spoznala, pred tým, ako sa zmenil môj život, som pracovala pre jednu realitnú agentúru, ktorej majiteľom bol veľmi sympatický a charizmatický, ale ženatý muž. Na otázku, či byť ženatý je nejaká fyzická chyba, som vtedy mala odpovedať: „Áno, je.“

Dvoril sa mi však tak dlho, až som mu napokon podľahla a ohrozila tak všetko a všetkých okolo nás. Náš románik som nedokázala ukončiť, pretože ma veľmi silno pritáhoval. Bol pre mňa ako magnet, od ktorého som sa nevedela odtrhnúť. Podarilo sa to až jeho žene, keď nás pristihla v kancelárii z polovice vyzlečených. To, že do polovice sme boli stále oblečení, ako argument nestačilo. Samozrejme, na druhý deň sa postarala o to, aby sa to dozvedel môj manžel.

Náš vzťah sme ukončili. Rozviedla som sa a môj šéf aj naďalej zotrúval ženatý. Takto sa to končí vždy, keď neviem oddeliť svoje city od skutočného života. Jane to vedela. Udržiavala si románik so svojim nadriadeným, a pritom úspešne postupovala v kariére. Že to bolo vďaka nemu, bol len vedľajší fakt. Nepodstatná drobnosť, ktorú by sme mali prehliadať, ak ženu tohto typu nechceme nazývať zlatokopkou, karieristkou, alebo dokonca štetkou. On mal konexie, peniaze, mal skrátka všetko. A Jane to všetko chcela tiež.

Zatiaľ čo „pocivo“ pracovala na svojej kariére, ja som sa stále nudila vo svojej práci. Nenávidela som svojho vtedajšieho šéfa a rozmýšľala som, ako z toho von. Po večeroch som chodila domov zmorená a nemala som na nič náladu. Iba na písanie. Prišlo to ako blesk z jasného neba. Ako to, že mi to nenapadlo už skôr? Mojimi rukami predsa prešli stovky kníh a nikdy mi nenapadlo, že by som bola schopná nejakú napísať? Bola by to predsa skvelá terapia. Nemusela som sa za knihy stále iba schovávať – mohla som tieto skrýše pre boľavé duše sama vytvárať.

Napokon sa mi to podarilo. Splnila som si svoj sen, s ktorým som sa Jane musela pochváliť. Urobila som to však až potom, ako mi z vydavateľstva oznámili, že moju knihu vydajú. Bol to dlhý proces. Po dlhých dňoch napätia a čakania som Jane pozvala na obed a víťazoslávne som jej oznámila, že dávam výpoveď a začínam pracovať na voľnej nohe. Ako spisovateľka.

„A si si istá, že ťa to užívi?“ snažila sa uviesť ma do reality. Určite to so mnou myslela dobre.

„O peniaze si nerobím starosti. Ešte stále mám úspory, a tak sa zdá, že kniha má úspech. Stále sa predáva a ja dostávam iba dobré správy. Nájde sa síce zopár kritik, ale to prekonám.“

„To je skvelé, Sara. Naozaj. Teším sa s tebou. Vždy si bola iná. Potrebovala si vypadnúť z kancelárie, aby si našla samu seba. Do veľkého kolektívu si nikdy dobre nezapadla. Som fakt šťastná, že si to dokázala.“

Neuveriteľné. Iba ona dokázala človeka potešiť aj uraziť v jednej vete. Jej pohľad naznačoval úprimnosť, no jej

úsmev pochyboval o mojich schopnostiach osamostatniť sa. Čo som vlastne čakala? Nikdy predtým ma za nič nepochválila. Vždy ma vypočula. A áno, priznávam, občas sa snažila ma nasmerovať.

„Pozývam ťa dnes večer na párty,“ oznámila mi počas jedného horúceho popoludnia. Usmievala sa pritom. Už som veľmi presne vedela, aký úmysel sa za tým úsmevom skrýva.

„Aká párty?“ opýtala som sa nie príliš zvedavo, lebo už som vedela, že keď Jane povie párty, rozhodne to nebude pripomínať rodinnú oslavu. Žiadna malá spoločnosť, ale okázalý večierok s kopou dobrého jedla a kvalitného pitia.

„Je pred dovolenkami a Patrick každý rok usporadúva dokonalý večierok. Doteraz som síce na žiadnom nebola, no podľa toho, čo som počula... Jednoducho musíš ísť so mnou,“ naliehala na mňa a pritom zabúdala dokončiť vetu. Pod dokonalým večierkom som si predstavovala nudu s množstvom pre mňa nepríjemných situácií.

„Znie to lákavo, ale nemám veľmi chuť na večierky.“ Moje utiahnuté ja sa videlo doma za počítačom, ako chrlí na papier nové nápady. Jane však mala pravdu – bolo to už dávno, čo som si niekam vyrazila. Začínala som sa podobať na starú dievku a moje maniere tento fakt iba potvrdzovali. Jane som však poznala veľmi dobre. Nemýlila som sa. Za jej pozvaním sa skrývalo niečo viac.

„No tak dobre Sára, poviem ti to inak. Potrebujem ťa tam.“

A bolo to tu. Až tieto slová dôkladne vystihli pojem dokonalý večierok. Aj jej úsmev, ktorý tomu všetkému predchádzal. Príde tam so mnou, sebaistá a vysmiata. Po pár minútach, keď sa porozhliadne okolo seba, zistí, že ma vlastne nepotrebuje.

„Potrebuješ?“

„Patrick tam bude so svojou ženou a ja naozaj nemôžem ísť sama.“

No jasné. A ja odídem sama hneď po tom, ako sa na niekoho zavesí a naplní sa moja predtucha, že ma už nebude potrebovať.

„A kto vie,“ dodala, „možno tam niekoho stretneš. Uist'ujem ťa, že tam bude naozaj len podnikateľská smotánka. Už tak dlho si nemala rande.“

„Mala som rande,“ bránila som sa. Bola to pravda. Mala som ho, ale nepodarilo sa. Lenže to som si nechala radšej pre seba.

S mužmi som nemala toľko úspechov ako Jane. A keď som naozaj nejakého chcela, napokon ho zbalila ona. A to sa ani nesnažila. Vždy ma to poriadne štvalo, čo je slabé slovo. Napokon som to prežila a nikdy som sa na ňu nedokázala dlho hnevať. Prežili sme spolu omnoho horšie veci.

„Aj tak si myslím, že by si sa s ním mala rozísť,“ poukazovala som na jej vzťah s Patrikom.

„Vo svojom vzťahu sa dokonale orientujem aj sama,“ odvrkla, zatiaľ čo si prstami vtierala lesk na pery.

„Áno, ja viem. A ty vieš, ako ťa preto obdivujem. Keby som tak ja dokázala oddeliť city od práce...“

„... bola by si stále zahrabaná v tej malej kancelárii, vydatá za muža, ktorého si už nemilovala. Nikdy by si nenapísala knihu, lebo on ťa v ničom nepodporoval.“

„Fíha. Poznáš ma dokonale.“ Nadvihla som obočie, no neurazila sa za jej komentár.

„Takmer dokonale. Si moja priateľka. No tak, povedz, že ma dnes večer podržíš.“

„Ja neviem, Jane. Prečo nezavolaš niekoho iného? Niekoho, kto je na večierky ako stvorený?“

„Pretože ty a ja sme na tom rovnako. Keď vojdeme do miestnosti, budeme rovnako žiarivé. Vieš, ako sa hovorí? Vo dvojici je sila.“

No zbohom. To posledné, o čom som bola presvedčená bolo, že sme na rovnakej úrovni. Akoby som to videla. Ona sa bude s gráciou premávať po strešnej terase a upútať pozornosť všetkých naokolo, a ja sa medzitým budem niekde v kúte opierať o bar a pohrávať sa s pohárikom v ruke, aby som zakryla nervozitu z neznámeho prostredia.

Do šľaka. Jej proseniu som napokon podľašla so zistením, že nemám čo na seba. Mala som dodržať určitý dress code, no ani jedny šaty v mojom šatníku mu nezodpovedali. Našla som si nový dôvod na nakupovanie. Napokon sme sa dohodli, že ma vyzdvihne presne o ôsmej pred mojím domom.

Bývala som vo dvojizbovom apartmáne s malou kuchyňou na 332 First Avenue, ktorý som mala v prenájme za rovných 1650 dolárov mesačne. Áno, bolo to veľa. Po dlhom váhaní ma presvedčil úžasný výhľad na East River a malý park, ktorý sa rozprestieral pod mojimi oknami.

Tiež mi veľmi uľahčil situáciu fakt, že byt sa prenajímal zariadený. Napokon som teda každý mesiac vysolila za nájom nehorázne prachy.

Nemala som sa vôbec zle. Opakovala som si to stále dokola. Je mi fajn, je mi fajn. Dokonca aj vtedy, keď som stála pod sprchou vo svojej čiernobielej kúpeľni, vykladanej mramorom a osvietenej bodovými svetlami, bolo mi fajn. Vždy, keď som sa chystala na nejakú akciu, aj keď to bolo zriedka kedy, dodržiavala som svoj malý rituál. Voňavým mydlom som si prechádzala po tele a dávala som si na čas aj s umývaním vlasov.

Moja susedka a kamarátka Nina bola šikovná kaderníčka a napokon z mojich z nepoddajných vlasov vykúzlila komplikovaný, ale nádherný uzol. Keď som si na seba navliekla kokteillové šaty bezramienok vo farbeslonovinovej kosti, lemované módnym šifónom a na ľavom ramene som si ich zopínala striebornou brošňou, moja nálada vďaka bublinkám stúpala. S ňou aj moje sebavedomie. Sledovala som sa tmavohnedými očami v zrkadle a rozmýšľala som nad tým, že som si ich mohla trochu viac zvýrazniť. Rozhodne by som tým nič nepokazila.

Napokon som uznala, že moje oči sú dosť veľké a výrazné a nič viac okrem trochy tieňa a maskary nepotrebujú. Mohla som sa pýšiť pravou slovanskou krásou z otcovej strany a francúzskym šarmom po mame. Škoda len, že moja sebaistota závisela od intenzity bubliniek v pohári na sekt, ktorý som úspešne vyprázdnila.

Bolo osem päť a ja som sedela na zadnom sedadle Mercedesu Benz S-Class, kde ma s ďalším pohárikom

šampanského čakala nádherná Jane. Pri pohľade na ňu som hneď oľutovala svoje rozhodnutie pre nenápadný mejkap.

„Vyzeráš veľmi dobre Sara.“

„Ďakujem. Pozvánku máš? Nerada by som zostala pred dverami, teraz, keď som už zmierená s tým, že strávim večer v kruhu biznismenov.“

„Mám! Pripime si na dnešný večer. Mám veľmi silné tušenie, že bude zaujímavý,“ žmurkla na mňa a dodala: „Viem, ako veľmi neznášaš kravaťákov. No daj im dnes večer šancu. Sama uvidíš, že nie sú takí suchári, ako si myslíš.“

Nemohla som si pomôcť, ale vždy, keď som stretla muža nastrojeného v obleku, mala som dojem, že mi chce za každú cenu niečo predať. Sama som preferovala skôr športovú eleganciu.

Vystúpili sme na rohu 27 a 5 Avenue a automaticky som zdvihla hlavu hore k oblakom, kde strávim dnešný večer. Večer v oblakoch. Výt'ahom sme sa vyviezli do podniku, ktorý sa volal 230 Fifth Rofftop. Pohľadom som preletela po elegantnom priestore a s úľavou som si uvedomila, že náš príchod prebehol hladko a bez vzбудenia prílišnej pozornosti.

Bolo to perfektné miesto na večierok takéhoto druhu. Atraktívne, vari s najväčšou záhradou na terase v New Yorku. Ak sa tu budem nudiť, môžem obdivovať stromčeky a kvetinky alebo civieť na osvetlenú budovu Empire State Building, ktorá na mňa zízala rovnako uprene ako ja na ňu. Nedovolila mi od nej odtrhnúť oči. Chodila som okolo nej takmer každý deň, ale toto bolo niečo úžasné. Fascinovala

ma natoľko, že som si to ani neuvedomila, a ostala som sama.

Jane ma pred niekoľkými minútami opustila presne tak, ako som predpovedala. Začala som pomýšľať, že sa zvrtnem na podpätku, ale už bolo neskoro.

„Však je impozantná?“ hlas za mnou ma v mojom odchode zastavil a donútil ma pozrieť sa do tváre jeho majiteľovi. Šarmantnému majiteľovi s jasnými modrými očami. Nikdy som krajší pohľad nevidela. A pravdepodobne už ani neuvidím.

„Je nádherná,“ odpovedala som mu takmer nepočuteľne, pričom som si všimla, ako sa ku mne mierne naklonil. Zrejme sa snažil zachytiť, čo som práve svojim priškrteným hlasom vypustila z úst.

„Nádherná, hrdá Newyorčanka. Stojí zato, zdolať ju. Boli ste už niekedy hore?“

Och, áno, hore som veľmi rada, ale on má asi na mysli Empire State. Prikývla som hlavou a zadržovala úsmev, ktorý sa mi tlačil do tváre pri mojej dvojzmyselnej predstave. „Našťastie“ sa spoza jeho ramena vynorila Jane.

„Tu si? Dáme si niečo na pitie?“ pýtala sa ma so zrakom upretým na môjho fešáka a doslova ma odvliekla k baru.

„Ospravedlňte nás,“ usmiala sa koketne na krásneho muža a mne neuniklo, že jej úsmev opätoval. Keď som sa za ním obzrela, ešte stále si ju premeriaval jasnými modrými očami. Zagúľala som očami. Aké typické a priehľadné.

„Kto to bol?“ spýtala sa ma pri bare a pohľadom sledovala priestor okolo nás. Určite ho hľadá. Monitoruje jeho pohyby, a keď sa jej to podarí, akoby náhodou sa

ocitne v jeho blízkosti. Bolo mi viac než jasné, že to bude moment môjho odchodu domov.

Neodpovedala som, lebo som to sama nevedela...

„Rozmýšľam nad tým, čo tu vlastne robím.“

„Si tu so mnou, zabudla si?“

„Aha. Lenže si to ty, kto si to má pamätať.“

„No tak, Sara, nebuď padavka. Ukáž na niekoho, kto sa ti páči. Zoznámime sa. Užijeme si.“

„Páči sa mi ten muž, s ktorým si ma videla.“

„No, je to fakt kus, ale predsa nie je tvoj typ.“

„Čo ty o tom vieš?“ začínala som ju podozrievať a nemýlila som sa. Robila si naňho záľusk, tak som sa rozhodla ju trochu podráždiť.

„A kde je Patrick?“

„Chceš ma naštvat? Nemám najmenšiu chuť ho dnes vidieť.“

„Tak prečo sme tu?“

„Pracujem preňho, musím tu byť. Ježiš, Sara, niekedy si fakt otrasná!“

Pousmiala som sa a mykla plecami.

„Tak ktorý to je? Celý ten čas o ňom toľko počúvam a teraz ho ani nevidím? Tiež som zvedavá na jeho manželku,“ pokračovala som vo vyrývaní.

Potiahla ma za ruku a od baru sme prešli ku skupinke ľudí troch mužov a dvoch žien. Usúdila som, že jeden z nich je Patrick. A ďalší bol ten krásny muž.

„Jane. Som rád, že si tu. A neprišla si sama.“ Toto by mohol byť Patrik a tá pekná dlhovlasá brunetka zavesená

do jeho ramena bude jeho manželka. Otočil pohľad na mňa a Jane ma predstavila.

„Toto je moja priateľka Sara.“

Elegantný a vysoký muž sa na mňa usmial a podal mi ruku. Zovrela som ju rovnako silno ako on, hoci som to ešte dlho potom cítila na dlani.

„Sara, toto je Patrik Welch, môj šéf.“

„Veľmi ma teší.“

Opätovala som mu úsmev a dodala som: „Veľa som o vás počula.“

Napokon mi predstavil aj svoju manželku Olíviu. Veľmi sa mi páčila. Na prvý pohľad mi bola sympatická a skutočne som nerozumela, ako jej to tento chlap môže robiť. Ako môže klamať takú nádhernú ženu? Vtedy som ešte netušila, že v ten večer to rozhodne nebolo posledný raz, čo mi Patrick Welch skrížil cestu.

„Toto sú moji priatelia. Nepracujú v našej firme. Jane, toto je náš nový investor Staton Mathews. Som rád, že sa stretávate takto neoficiálne, lebo ešte spolu budeme pracovať. Ale to si povieme v pondelok. Dnes je to predovšetkým o zábave.“

Patrickov hlboký hlas mi prezradil, že Staton Mathews je ten sexi muž, ktorý ma tak zaujal. Podal mi ruku a jeho dotyk dokonale vyhladil stopy po prílišnom stisku Janinho šéfa a milenca. Musela som sa na chvíľu zamyslieť nad tým, ako sa Jane teraz cíti. Uvažovala som, či jeho žena alebo ktokoľvek iný z nich vie o ich vzťahu. Chvíľu sme tam postávali a ja som počúvala nudné reči o obchode a mimofiremných akciách, ktoré plánovali toto leto uskutočniť.

Jedným uchom som počúvala ich rozhovor, no ostatnú moju pozornosť som sa čo najnenápadnejšie snažila venovať Statonovi. Páčilo sa mi jeho meno. Páčili sa mi jeho vlasy. Na bokoch elegantne začesané vyzerali husté a pevné.

„A čo robíte vy, Sara?“ otočil sa ku mne Staton a jeho jasný pohľad čakal na moju odpoveď. Tentoraz som sa nadýchla o niečo hlbšie a snažila som sa, aby sa mi netriasol hlas.

„Som spisovateľka,“ povedala som vecne a jednoducho. Nie som žiadny biznismen a neviem klamať. Viem si iba vymýšľať, no tým nikoho z tejto spoločnosti neohúrim. Bože, potrebujem ešte pohárik.

„To je veľmi zaujímavé,“ neodtrhol odo mňa pohľad a na jazyk sa mu tlačila ďalšia otázka, keď zakročila Jane.

„A z akého dôvodu k nám v pondelok zavítate?“ spýtala sa ho veľmi vyzývavým a jasným tónom v hlase. Znovu to urobila. Odstavila ma a ja chcem ísť domov. Už zase. Nenápadne som sa pozrela na drahé hodinky, ktoré mal Staton na ruke a uvedomila som si, že je ešte veľmi skoro. No mohla by som ísť peši a trochu si prečistiť hlavu. Nie je to ďaleko. Vlastne je to ďaleko, no môj vzdialený domov sa mi zdal bližšie než umelá grácia tohto večierka, ktorá mi nič nehovorila. Vnímala som, ako sa skupinka ľudí okolo mňa skvele baví a ja sa cítim ako piate kolo na voze. Nezapadám sem.

„Ospravedlňte ma,“ zdvorilo som povedala druhýkrát a pobrala sa na toalety.

„Jane. Ja na toto nemám. Nechcem tu byť. Necítim sa tu dobre,“ povedala som jej po návrate.

Zatvárala sa veľmi nahnevane. Urazene, možno? Nemohla som tomu uveriť. Naozaj sa moja priateľka hnevila pre to, že jej nechcem robiť krovie? Zamračila sa na mňa a nechala ma samu.

Keď som sa vrátila k baru, vypýtala som si iba minerálku. Ako som tvár nastavila príjemne osviežujúcemu vetru, zbadala som Jane koketovať so Statonom Mathewsom, s mužom, ktorý sa mi páčil, a ona o tom vedela. Hoci som jej to povedala, neodpustila si mimovoľné dotyky počas flirtovania. Smiala sa tak umelo, ako sa len dalo a zakláňala pritom hlavu. Bola taká afektovaná, že mi z toho bolo zle. Rozhodla som sa a podišla som k nim. So všetkou škrobenosťou, ktorú som v sebe nazbierala, som ich vyrušila.

„Jane, zlato, už pôjdem.“ Pokúsila som sa o úsmev, no vykúzlila som len niečo zdvorilé na svojej tvári. Bola som z Jane taká oslabená, že na viac som jednoducho nemala síl.

Otočila sa ku mne a odpovedala: „Dobre. Máš sa ako dostať domov?“ opýtala sa ma s rovnako prehnanou falošnosťou, akou bola predtým moja škrobená zdvorilosť a mne bolo jasné, že po dnešnom večere už viac nebudeme priateľky. Zrazu som nemohla dýchať.

„Samozrejme, netráp sa.“

Otočila som sa k jej spoločníkovi a podala som mu ruku.

„Tešilo ma, Staton,“ vyslovila som jeho meno a naše pohľady sa stretli. Tváril sa veľmi príjemne a milo, nepúšťal ma zo zovretia svojho pohľadu a ja som na chvíľu získala dojem, že chce, aby som zostala. Podanie ruky trvalo dlhšie, než by bolo vhodné. Štíhle prsty sa mu obtočili okolo mojej dlane, ktorá oproti tej jeho pôsobila ako ruka malej bábiky.

Ten dotyk som cítila v celom svojom tele. Prešiel mi cez ramená až k môjmu zátylku a odtiaľ putoval po mojom chrbte dole a celú ma spútal. V podbrušku som zacítila jemné chvenie, ktoré mi silno vystrelilo až do slabín. Už musím odísť. Otočila som sa smerom k východu a na Jane som sa už nepozrela.

Čakala som na príchod výťahu, keď som za sebou začula známy hlas. Hlboký a pritom taký zreteľný, znovu vo mne prebudil už utíchajúci dojem z jeho dotyku.

„Naozaj už musíte odísť?“

To naozaj? Myslí to vážne? A hovorí to vôbec mne? Keď som sa otočila, presvedčila som sa na vlastné oči. Nikto okrem nás tam nestál. Zovrela som čelúšť, aby som našla rovnováhu medzi žiadostivosťou, ktorá ma opantávala, a tým, čo som považovala za správne. Nechcela som to pokaziť, no bolo pravdepodobné, že skôr či neskôr sa to stane.

„Myslím, že by som mala,“ hľadala som nejaký kompromis. Nech ma sám nasmeruje. Sama som sa nedokázala rozhodnúť. Ako zvyčajne.

„A nemôžem vás nejako presvedčiť, aby ste ešte chvíľu zostali?“ šibalsky nadvihol pravé obočie a nepatrne sa ku mne naklonil. Ruky mal zložené vo vreckách akoby nič. Presvedčanie ľudí zrejme patrilo k jeho dennej rutine, preto si pritom mohol pokojne vložiť ruky do vreciek nohavíc a nechať šarm robiť si svoju prácu. Zatiaľ čo očakával moje rozhodnutie, napínal čelúšť, čo robilo jeho výraz vážnym a autoritatívnym.

Čo mám robiť? Stále som bola našťavaná na Jane, ale Staton za to nemohol. Jeho záujem pôsobil úprimne.

Napokon, bolo to už po druhý či tretí raz, čo ma dnes oslovil. Akoby mi čítal myšlienky, dodal: „Ešte sme ani nemali príležitosť poriadne sa zoznámiť.“

Podľa jeho tváre a spôsobov som tipovala, že už má po tridsiatke. Možno tridsaťpäť. Jemné vrásky mu lemovali oči a prezrádzali, že sa často smeje. Pôbil veľmi prívetivo, až sa mi to zdalo nemožné. Jeho prívetivosť ladila s Blond Redhead, ktorých pieseň som vnímala niekde na pozadí. Bola to melódia jeho príjemného hlasu alebo tá, čo sa rinula z veľkých reproduktorov, že som sa zrazu cítila poddajná a ochotne som zvolila?

„Možno na chvíľu,“ povedala som opatrne a nasledovala som ho baru. Túžila som dotknúť sa jeho jemných chĺpkov na svalnatom predlaktí, keď mi podával pohárik.

„Šampanské, však?“

S pohárikom mi venoval ďalší zo svojich nekonečne sexi úsmevov a nenápadne ma nasmeroval k voľnému stolu rukou, ktorá sa dotkla môjho predlaktia. Posadila som sa na vysokú stoličku a rozochvená z jeho dotyku som sa snažila na nej aj udržať. Staton si tú svoju pritiahol tesne ku mne.

„Takže... spisovateľka? Čo robí spisovateľka na takomto večierku?“ spýtal sa ma s neskrývaným záujmom a miernym pobavením. Odhalil moje rozpaky?

„Buďte pokojný, nie ste sama si kladiem rovnakú otázku.“

Usmial sa nad mojou odpoveďou a to ma poštuchlo, aby som pokračovala.

„Vlastne, od začiatku som nemala v úmysle sa zdržať. Prišla som len s kamarátkou.“

„S Jane?“

„Áno.“

Pokrútil hlavou a dodal: „Naozaj žena, ako je ona, potrebuje gardedámu?“

Žena ako je ona? Čo tým, dočerta, myslí? Ak ma tu chce zdržať len preto, aby sa o nej dozvedel viac, tak ho čo najskôr pošlem do zadku. Tým si môže byť istý.

„Je to na mne tak vidieť?“

„Nerozumiem...“

„Práve ste ma nazvali gardedámou.“

„Nemal som v úmysle vás uraziť.“

„Nebolo to ani vtípné.“

„Nemal to byť vtíp. Skôr než na vás som sa snažil poukázať na nedostatok slečny Solomonovej.“

„Prečo sa jej na to jednoducho nespýtate? Je veľmi komunikatívna.“

Pery rozťahol do úsmevu a vystrčil ku mne ostrú bradu. Mal veľmi peknú tvár. Nemohla som sa nabažiť pohľadu na dokonale rysované líčne kosti, jemne krojené pery a tvarovaný nos. Potláčala som nutkanie dotknúť sa strniska a spýtať sa ho, kedy sa naposledy holil. Následne nato som si ho predstavila v kúpeľni, ako sa do pol pása nahý, alebo celkom nahý, opiera o umývadlo a holí si bradu. Najlepšie v mojej kúpeľni. Bolo to veľmi erotické. Rovnako tak som sa začínala cítiť aj ja. Rýchlo som si radšej odpila z pohára. Na guráž.

„Zaujímame ma skôr vy. Kde pracujete?“

„Pracujem doma.“

Usmial sa a povedal: „Tak to nemyslím. Mal som skôr na mysli vydavateľstvo, pre ktoré píšete.“

Som trápna. Som?

„The Bestseller Press. Spolupracujem s nimi a mám u nich svojho editora.“

Rozhliadala som sa okolo seba a v opačnom rohu som zazrela Jane, ako zanietene gestikuluje pri rozhovore s Patrickom. Jeho žena pri nich nebola. Venovala mi krátky pohľad, a potom sa už viac na mňa nepozrela. Zbohom, Jane.

„Ste zaujímavá žena.“

„A čím, prosím vás?“

Rozhliadol sa okolo seba, akoby hľadal niečo, k čomu ma prirovnať, a potom ma vyzval, aby som urobila to isté.

„Pozrite sa okolo seba. Čo vidíte?“

Vidím teba, chcela som mu povedať. Nič iné vidieť nepotrebujem. Pokrútila som iba hlavou na znak toho, že nerozumiem tomu, kam mieri.

„Ste tá najprirodzenejšia osoba medzi všetkými, ktoré tu dnes sú,“ povedal dôrazne a vôbec sa neponáhľal. Pohľadom dôsledne zröntgenoval otvorený priestor, aby ma uistil o správnosti jeho konštatovania. Akoby považoval za malý zázrak, že tu stretol niekoho, ako som ja.

„Bola by škoda, ak by ste svoju krásu skrývali za hromady kníh,“ dodal nakoniec, keď jeho skúmavý pohľad skončil svoje putovanie v mojich očiach.

„Ak je to kompliment, tak ďakujem.“ Preložila som si nohu cez nohu, čo bol môj najprirodzenejší posed. Niekde som čítala, že preložením nohy cez nohu sa blokuje koreňová čakra. O tejto teórii som dosť pochybovala. Keď som špičkou topánky nechtiac zavadila o jeho lýtko, aj cez lodičku som mohla cítiť tvrdosť svalu, ktorý sa pri mojom

dotyku napol.

Moja čakra bola otvorená až-až a začínala som si pripúšťať myšlienku, že táto príťažlivosť by mohla byť obojstranná. Hlavne, keď zo mňa stále nespúšťal tie nádherné modré oči, pod ktorými som sa roztápala. Napriek tomu, že vyhladávanie slov bolo náplňou mojej práce, dnes akoby som onemela. Ďalší nečakaný šok ma však uviedol do strehu.

„Myslíte si, že by som vás niekedy mohol pozvať na večeru?“

Och, bože, to mi nerob. Toto nezvládnem.

„Teda, ak nie ste príliš zaneprázdnená, alebo už na zajtra máte iné plány?“

Uff, nie som na rande pripravená. ... a prečo nie? Bojím sa ho? Áno, asi mám strach. Straší ma jeho distingvované správanie, džentlmenský postoj a spoločenské postavenie.

„Už zajtra?“

„Áno, zajtra,“ vrátil sa k svojmu pozvaniu, keď sme opäť zostali sami.

„Vlastne už niečo mám. A nie, nemôžem to zrušiť,“ dodala som rýchlo, lebo som si všimla, ako sa nadýchol. Bolo dosť možné, že s výdychom by mi položil práve túto otázku.

„Mala by som už ísť.“ Dopila som šampanské a postavila sa na odchod.

„Naozaj? Čaká na vás niekto doma?“

Pýta sa ma, či mám priateľa?

„Manžel? Hoci nevidím žiadny prsteň. Takže možno priateľ?“ pokračoval vo vyzvedaní.

„Ste príliš zvedavý, pán Mathews.“

„Musím byť. Nie ste príliš zhovorčivá, takže to celé oddriem aj za vás,“ povedal s úsmevom. „Takže priateľka?“ zovrel pritom pery a zamračil sa na mňa, akoby sa mu tá predstava vôbec nepáčila a úsmev bol zrazu fuč.

„Hoci mám veľa priateľov, nie, nikto z nich na mňa doma nečaká.“

„Takže ak vás teraz odprevadím, do problémov vás tým nedostanem, však?“

No, vyzerá to, že sa ho tak skoro nezbavím. Cestou k výťahu si potriasol rukou s niekoľkými ľuďmi a napokon sa rozlúčil aj s Patrickom. Ten sa ku mne otočil a milo povedal: „Rád som vás spoznal, Sara,“ a opäť svoj pohľad sústredil na kolegu.

Vyšli sme na ulicu a mňa ovial horúci vzduch, ktorý sa odrážal od chodníka rozpálených stien budov. V oblakoch, kde som strávila dnešný večer, pofukoval príjemný vietor, nevtieravý a osviežujúci. S dusnom na ulici som pocítila účinok šampanského vo svojej hlave. Usúdila som, že by bolo lepšie, keby som sa pred spaním prešla. Otočila som sa ku Statonovi a oznámila mu svoj úmysel.

„Rada by som išla peši. Je to trochu ďalej, takže nemusíte ísť so mnou.“ Jeho elegantné topánky by zrejme takú diaľku nezvládli, no tentoraz som si svoju iróniu nechala pre seba.

Poobzeral sa okolo seba, akoby sa rozhodoval, čo robiť. Napokon vytiahol telefón a vyslovil doň strohé inštrukcie: „Claudio, pristavte mi auto, akú to máte presnú adresu?“

Zopakoval ju po mne do telefónu a položil. Rukou ma jemne postrčil do chrbta a naznačil, aby som ho viedla. Išli sme vedľa seba po preplnenej ulici smerom k môjmu domu

asi hodinu. Chôdza mi neprekážala. Bola som v dobrej kondícii.

Vníkala som blízkosť muža vedľa seba. Nebol príliš vysoký, len o malý kúsok vyšší odo mňa, ale rozdiel medzi nami zmenšovali opätky na mojich topánkach. Kráčali sme mlčky vedľa seba, každý ponorený do svojich myšlienok. Na čo asi myslí on? Je ticho medzi nami trápne? Alebo je to príjemné ticho, keď sme si dnes už povedali, čo sa dalo a iba si užívame atmosféru mesta, ktoré nikdy nespí?

„Tu bývam.“ Ukázala som rukou smerom ku komplexu domov a všimla si čiernu limuzínu zaparkovanú pri obrubníku, no značku auta som nevedela rozoznať. V autách sa totiž vôbec nevyznám. Zastavil pri vchodových dverách a čakal, kým vyťahnem kľúč z kabelky. Všimla som si, ako si medzitým obzeral bzučiaky pri dverách. Žeby medzi nimi hľadal moje meno? Neviem. Možno sa chcel iba presvedčiť, že tu naozaj bývam a nevyberiem sa iným smerom, len čo zájde za roh. Prečo by som to vlastne robila? Prečo by si vôbec niečo také mal myslieť?

„Dobrá noc, Sara.“

Podali sme si ruky a on, s mojou rukou stále pevne zovretou v dlani, sa ku mne naklonil a pobožkal ma na líce. Dnes večer si neumyjem tvár.

„Dobrá noc, pán Mathews.“

Uškrnul sa na mňa a povedal: „Prosím, hovorte mi Staton. To znie lepšie.“

„Iste,“ odpovedala som, ale to už nastupoval do auta a v jeho dverách mi ešte venoval krátky pohľad. Nie tak rýchlo, moja, lebo si zase ublížiš. Už zase.

2.

Bola sobota ráno a ja som sa v myšlienkach stále vracala k Statonovi. Premietala som si dookola jeho prenikavý pohľad a dokonalú tvár. Predstavovala som si, ako sa ma dotýka. Znovu som sa zachvela pri spomienke na to, ako som mu zavadila o lýtko. Pri predstave jeho ruky na mojom predlaktí som už stiahla nohy a tlakom si privodila vzrušenie, ktoré sa mi začalo rozlievať po celom tele.

Pri predstave jeho odhalených predlaktí a širokého chrbáta som si automaticky rukou zašla medzi nohy. Budem si to musieť urobiť sama, vzrušená som bola dosť. Prechádzala som si po jemných chĺpkoch na mojom pohlaví, keď som to už dlhšie nevydržala a prstami som si zašla dnu. Prvý orgazmus na seba nenechal dlho čakať. Prišiel rýchlo a narazil do mňa celou svojou silou. Neprestávala som sa dráždiť prstami a veľmi som zatúžila mať Stantonu v sebe.

Predstava jeho tela nado mnou vo mne vyvolala ďalšiu vlnu orgazmu. Bože, mala by som si nájsť milenca, ktorému by som mohla kedykoľvek zavolať. Bol by to môj milenec bez záväzkov a robil by, o čo by som ho požiadala. Bolo to už dávno, čo som mala vzťah.

Od môjho rozvodu som mala zopár známostí, no nikdy som sa nechcela viazať. Odmietala som prekročiť hranicu priateľstva a vždy, keď to hrozilo, som vzťah ukončila tým, že som niečo vyviedla. S nikým predtým som sa nerozišla tak, aby som to dotyčnému povedala priamo do očí. Posledného frajera som dohánala k šialenstvu. Ignorovala som jeho telefonáty, až sa raz objavil pri mojich dverách a sám sa ma spýtal, či ho ešte chcem. Povedala som len stručné nie. Viac som ho nevidela.

Takýto som ja bola slaboch. A radšej som si to urobila sama, akoby som potom neskôr od seba mala odháňať ďalšieho zúfalého milenca. Čím menej som ich chcela, tým viac chceli oni mňa. Platilo by to aj naopak?

Zobrala som si do postele notebook, moju starú dobrú Toshiba, ktorú som odmietala vymeniť, a začala som písať. Hlavu som mala jasnú a čistú aj napriek tomu, že som noc predtým dosť vypila. Zrejme mi pomohla prechádzka. Prechádzka večerným New Yorkom s krásnym chlapom, ktorý sa ma spýtal, či ma môže pozvať na večeru. Povedala som, že niečo mám, aj keď opak bol pravdou a mňa pravdepodobne čakala pracovná sobota. Až teraz som si uvedomila, že si odo mňa nevypýtal ani telefónne číslo, čo znamenalo, že som ho zrejme od jeho úmyslu odradila. No čím vlastne? Na druhej strane – vedel, kde bývam.

Z pohodlia mojej postele, ktorá sa na chvíľu stala mojou kanceláriou, ma vytiahol zvonček pri dverách.

„Haló?“

„Mám tu donášku pre slečnu Sarah Charvet.“

Otvorila som vchodové dvere domovým telefónom

a vpustila som dnu kuriéra, ktorý mi až do môjho bytu doniesol obrovskú kyticu krvavo červených ruží. Podpísala som mu, čo som mala, a netrpezlivo som prebehla do obývačky. Nedočkavými prstami som vybrala obálku s kartičkou, na ktorej stálo: „Ďakujem za krásny večer, ktorý som prežil vďaka Vám. Prosím, prijmite moje pozvanie na večeru. Keďže dnes nemôžete, čo tak zajtra? Pripájam svoje telefónne číslo. Ozvite sa mi. Staton.“

Odkaz bol napísaný úhladným písmom. Nemohla som uveriť tomu, čo sa mi práve dialo. Na romantiku som u mužov nebola zvyknutá. Môj bývalý manžel mi kúpil kvety trikrát do roka. Na moje narodeniny, na Valentína a na naše výročie. Nikdy inokedy, a zakaždým to boli tie isté kvety. Nikdy k nim nepripojil žiadnu kartičku, a dokonca ani žiadny iný darček. Na vecné dary som si nepotrpela, ale kvety som milovala. Márne som sa mu snažila naznačiť, že by mi urobil veľkú radosť, keby mi ich kúpil aj v obyčajný všedný deň.

S kartičkou v ruke som vyšla na malý balkónik a nechala som sa oslniť ostrým letným slnkom. Letá v New Yorku boli dosť kruté a horúce. Mne to však nikdy neprekážalo. Teplá som milovala a zimu som nenávidela. Lásku k počasiu som prirovnávala k svojim vzťahom. Pokiaľ boli horúce, bola som to stále ja.

Takto sa oddávajúc letnému láskaniu som rozmýšľala, čo mám urobiť. Rozhodne by sa patrilo mu aspoň zavolať a poďakovať za kvety. Večeru môžem odmietnuť, alebo ju odložiť na neurčito. Môžem mu povedať, že sa ozvem, aj keď viem, že to nespravím.

Vtom mi svitlo, že za celý včerajší večer som mu nepo-

vedala svoje priezvisko. Aj Jane ma predstavila iba krstným menom. Znamená to, že sa niekoho na večierku na mňa spýtal? Pýtal sa Jane, keď s ním flirtovala? Musela mu to povedať ona. Nikoho som tam nepoznala a bolo málo pravdepodobné, že by niekto poznal mňa. Moja tvár síce bola na obálkach mojich kníh, no nikto z tej smotánky nevyzeral na priaznivca romantických románov. Neodolala som nutkaniu a zavolala som Jane.

„Ahoj,“ ozvala sa jednoducho a vecne. Zrejme som ju zobudila.

„Dostala som obrovskú kyticu červených ruží,“ znelo to skôr ako obvinenie, ale bola som taká vzrušená z tejto chvíle, že som nedokázala ovládať ani tón svojho hlasu. Cítila som sa ako malé dievčatko s cukrovou vatou.

„No a?“ spýtala sa ma s predstieraným nezájumom. Vedela som, že predstiera, lebo niekde na pokraji som vycítila jej úsmev. Možno som jej včera krivdila. Možno musím ešte veľmi pracovať na tom, aby som ju pochopila.

„Nie si zvedavá, od koho?“

„Nie. Viem to.“

„Ty si mu povedala, ako sa volám?“

„Možno.“

„Jane!“

„Prepáč, naťahujem ťa,“ teraz sa už rozosmiala a pokračovala: „Včera sa na teba pýtal.“

„A čo chcel vedieť?“ Súrne som zrazu potrebovala zistiť, koľko toho o mne vedel.

„Pýtal sa iba, kto si. Povedala som mu, že píšeš, kde bývaš a ako sa voláš. Vlastne sa ma na nič iné ani nepýtal.“

„Myslela som si, že ho chceš zbalit.“

„Napadlo mi to. Ale nie, nemala som to v úmysle. Okrem toho, mal oči iba pre teba. Ty si si to nevšimla?“

„Nevšimla. A nemysli si, že si mi urobila láskavosť.“

„To si nemyslím. No keby som pokračovala v tom, čo som chcela, iba by som sa strápnila. A napokon, v pondelok sa stretneme v našej firme, nemám záujem o komplikácie,“ hovorila to štýlom - ja som ho vlastne odkopla, aj keď som si istá, že by mi zobal z ruky.

No čo. V nijakom prípade jej to vyvracať nebudem. Napokon, nepotrebovala som to, kvety som predsa dostala ja. Asi som ho očarila svojou prirodzenosťou, o ktorej sa vyjadril, že sa mu veľmi páči.

„A čo bolo pri kvetoch?“ vyrušila ma zo zadumania.

„Pozvanie na večeru s jeho telefónnym číslom. No asi nepôjdem.“

„Sara Charvetová! Naozaj ma začínaš pekne nasierať! Okamžite dvihni ríť, zober telefón a dohodni si s ním rande.“

„Nechce sa mi randiť.“

„OK, tak si s ním dohodni rande, na ktorom ho necháš, aby ťa dobre pretiahol. Možno ti konečne otvorí oči a ty začneš trochu žiť!“ kárala ma zvýšeným hlasom.

Dokonale som si ju vedela predstaviť so vztýčeným prstom, presne tak, ako to robievala pri svojom trojročnom synovi Alecovi. Asi som sa zabudla zmieniť, že aj Jane je rozvedená. Prechádzala týmto obdobím práve počas nášho zoznámenia. Bola som jej oporou a potichu som ju obdivovala za to, ako všetko zvláda. Ja som vtedy bola rozvedená len pár dní a dokonale som chápala, čím si prechádza. Až

na to, že jej muž bol despota, zatiaľ čo ja som svojho muža od seba jednoducho odohnala svojou neverou. Ja som sa rozchodom dlho trápila, ona sa po mesiaci vyspala s našim kolegom. Robili to v jeho kancelárii na pracovnom stole. Rozhodne dokázala obrátiť list rýchlejšie ako ja.

„Lenže ak sa s ním vyspím, je veľká pravdepodobnosť, že už ho viac neuvidím,“ špekulovala som presne tak ako vždy. Premýšľala som v duchu, čo je pre mňa najlepšie, čo najhoršie, čo by som mala urobiť, aké by to malo následky a čo by sa stalo, keby... Bola som proste komplikovaná. Toto slovo ma dokonale vystihovalo.

„Sara, ja to teraz položí a ty si rob, čo chceš. Nemám na to náladu. Rozhodni sa sama.“

Znovu som ju nenávidela. Nedokáže pochopiť, že som skrátka spomalená? Hlavne čo sa týka mužov. Kto iný by to mohol chápať lepšie ako práve ona?

„Nie, neskladaj. Ja mu teda zavolám. Len sa bojím, že keď sa s ním vyspím, všetko sa zmení.“

„Fajn. Urob to. A ak sa bojíš, tak si s ním daj iba večeru a nechaj sa odprevadiť domov. To ti ide celkom dobre.“

„Zavolám mu teda. No až poobede. Aby si nemyslel, že sa niekam náhlím.“

Na druhej strane som počula len hlboký povzdych. Nebolo mi rady, nebolo mi pomoci. Rozlúčila som sa s Jane. Vedela som, že tento víkend má u seba svojho syna, tak som sa neodvážila ju ďalej otravovať so svojou dilemou, ktorej som dala meno Krásny Staton Mathews.

Keďže bolo nad slnko jasnejšie, že ruže mi zobrali vietor z plachiet a ja dnes nenapíšem ani slovo, rozhodla som sa ísť